



DEMÀ  
Josep Ramoneda

## Salvador Cardús

# L'independentisme internacionalista

**E**l dissabte 21 de març Liz Castro, escriptora i editora nord-americana que viu des de fa un temps a Catalunya, explicava a l'ARA com va convèncer Joan Baez perquè afegís una cançó als seus dos concerts del Palau de la Música per mostrar la seva aliança amb la causa sobiranista. La de la Liz és una bellíssima i exemplar història de compromís amb un projecte que, perquè és a favor de la llibertat, pot ser global. La Liz ja ens va fer un gran servei amb el llibre *What's up with Catalonia?* (2013), i ara hi tornarà amb *Molts granets de sorra*. El cas, doncs, és que Liz Castro va suggerir, amb molt bon criteri, que hi incorporés el *Més lluny* de Lluís Llach. Baez ja fa molts anys que té en el seu repertori una excepcional versió d'*El rossinyol*, i és en català que aquí canta clàssics de la lluita social com el *I shall not be moved*. Però era la primera vegada que cantava Llach i amb una intenció precisa.

**EL QUE M'INTERESSA** destacar, però, és el fet que Joan Baez va insistir a fer saber a Liz Castro que ella no és nacionalista i que ha desitjat un món sense nacions des dels 15 anys. Alhora, li va dir que també entenia "l'emoció i la raó" de la lluita catalana, i que ens felicitava pel "coratge i la passió" del nostre moviment. Doncs bé: jo comprenc molt bé què vol dir Joan Baez, i fins i tot ho comparteixo de dalt a baix. Perquè aquesta Joan Baez que no se sent nacionalista, segur que no té cap inconvenient a celebrar cada 4 de juliol l'Independence Day. I és obvi que tot i la generositat que sempre ha demostrat incorporant al seu repertori cançons d'altres cultures nacionals, no se li escapa que la seva música es fonamenta principalment en les tradicions musicals de la nació nord-americana, de la qual ha sigut una gran ambaixadora. Tant, que jo mateix, català d'origen, m'hi sento estretament vinculat. Al capdavant, la meua consciència política i social, en les seves fonts musicals, és deutora, diguem que en un 25 per cent, de cantautors autòctons. Però tota la resta la dec a la Joan Baez mateixa, a Bob Dylan, a Pete Seeger i a tants d'altres. Sense ells, mai no m'hauria sentit compromès com m'hi sento amb la lluita per la independència dels catalans ni per la de qualsevol altre poble. Les cançons que Liz Castro diu al seu article que van ser part fonamental de la seva educació, ho van ser també de la meua.

**DE MANERA QUE, SÍ,** té raó Joan Baez: és des d'una concepció del món globalment solidària, internacionalista, que prenen tot el seu sentit les lluites locals per la llibertat. Perquè sense les llibertats particulars, no n'hi ha de global. I perquè, sense inscriure-les en un desig d'universalitat, les llibertats



CÈLIA ATSET

.....  
És des d'una concepció del món globalment solidària que prenen tot el seu sentit les lluites locals per la llibertat

particulars podrien tancar portes i finestres més que obrir-ne. Per això Liz Castro es pot sentir solidària d'una causa que també és la seva. És des d'aquesta perspectiva que, en els darrers anys, m'he fet tips d'insistir que si alguna cosa fa consistent la nostra causa per la independència és que: primer, no és de signe identitari sinó a favor de la democràcia, la prosperitat i la justícia social; segon, es tracta d'un desig d'independència molt ampli sense que li calgui ser ideològicament independentista; i tercer, la nostra separació de l'estat espanyol no és antiespanyolista sinó a favor d'una molt millor connexió, en pla d'igualtat, amb Espanya i, esclar, directament amb el món. Voler tenir veu pròpia al món és la manera més completa de voler ser al món, no pas d'apartar-se'n.

**ÉS PER AIXÒ QUE,** des del meu punt de vista, la plenitud de la independència de Catalunya no s'acaba amb l'obtenció d'un estat propi, sinó en la capacitat d'utilitzar-lo per incorporar la nostra nació en allò que se'n sol dir el concert de les nacions. És a dir, en la capacitat de satisfer la nostra vocació *inter-nacionalista*.